

Szerkesztőségi iroda:

Főiac, Csuiak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:

Pollák Mór könyvnyomdája,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdászati lap.

A háromszéki „Házipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tüzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
kint kétszer:
csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési feltételek:
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlér sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

„NEMERE” IX. évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

jan.—márczius	1 frt 50 kr.
jan.—június	3 frt — kr.
jan.—december	6 frt — kr.
Külföldre egész évre	8 frt — kr.

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-hivatalának Pollák Mór könyvnyomdája Sepső-Szentgyörgyre küldendők

Előfizetőinket kérvényesen kérjük előfizetéseiket megújítani, miután felesleges példányokat nem nyomatathatunk.

A „Nemere” kiadóhivatala.

Budapest, 1879 január 9.

n —. Egyik multkori cikkünkben bebizonyítottuk, hogy a Tisza-kormány egész fennállásának ideje óta az évi költségvetések megbízhatóságára, alaposágára törekst, hogy e célt az 1877-ik évben annyira elérte, hogy a valóságos deficit pár százezer forinttal kevesebbre ütött ki az előirányoztnál, hogy szigorú gazdálkodással a s jövedelmek szaporításával a deficit folytonos apadását éri el s hogy e becsületes s bizalomra törekvő pénzügyi gazdálkodása által egyrészt biztos kiadást enged pénzügyi zavaraink végleges kitisztására, míg más részt a külföldi tőkenek irántunk támadt gyanuját, bizalmatlanságát folengeszti, bizalmat gerjeszt s ezzel állami hitelünket újja alkotja, kibontakozásunk lehetőségének nagy mértékben való megkönnyítésére.

TÁRKA.

Töredékek egy ezután megirandó naplóból. (A kóristák.)

Hol is hagytam el?

Igen! azt ígértem, hogy Izsó Miklósról fogok csevegni.

Nem olyan könnyű dolog az, mint az ember gondolná.

Izsó egy óriás szellem, egy pályája hajnalán elhunyt képzőművész volt. Mint író én is a képző, illetőleg a festő-művészet terén kontárkodom most. Nosza hát, tegyünk ugy, mint a nagy festő művészek: fordítsunk egy kis gondot a háttérre, az árnyalásra, hogy képünk annyival szebben domborodjék ki.

Néhány napig nem voltak vendégeim. — Mír csodálkozni kezdtem. De im!

„Mi zaj riad, mi nép tolong?”

„Szent Kleofás, minő karaván!”

A legmagasabb tenor és a legmélyebb basszus hangok zúgása, zengése, sivitása, morgogása, moraja hangzik ablakom alatt. Mielőtt felcsúszhattam volna meglepetésemből: im lélekszakadva, ajtótól egymás hátán jönnek zsiráfhoz hasonló pipaszálók tetején egy óriás kráglis, borotvált sáppadt arc; mellette egy potrohos hústömegből alig ki-látszó, hasonlóan borotvált arcú borzas fő stb. stb., mind-mind az ellentétek netovábbjai. Ez ellentétek csak egy pontban találkoztak: mindenik arcán az élet és halál közti rémséget után a szerencsés me-nekülés feletti öröm látszott.

— Ti-ti, na—a—agy, fő—ti—tiszteltes ur engedje meg, — szólott a zsiráf tenor hangon da-

Most, mióta a most kezdődő 1879-ik év költségvetését a kormány alkotmányserű meg-bíralás végett az országgyűlés elé terjeszté, e költségvetésben újabb indokokat találunk főn-tebbi meggyőződésünknek további indokolásá-
ra. S azon körülmény, hogy még a Tisza kor-mánnyal szemben a kákán is csomót kereső ellenzéki journalistika is sokkal szelvedben nyi-latkozi: az új budgetről, mint egyéb támadásai s eddigi eljárása után várni lehetett volna, a mellett bizonyít, hogy e költségvetést realitá-sának oldaláról megtámadni épen nem lehet, hogy az hű képet adja várható bevetelünknek s kiadásainknak s nem íparkodik amazok na-gyításával s emezek kicsinyítésével az országot s a külföldet valódi pénzügyi állapotunk iránt csalódásba ringatni, hanem festi a képet úgy, a mint van, a maga meztelen valóságában; a külföld előtt bizonyítva, hogy pénzügyi gazdál-kodásunk becsületes s takarékos voltában s az egyensúlyra törekvésében megbízható, míg ide haza a figyelmet arra irányozza, hogy a ma-gyar állam még komoly pénzügyi bajokkal küzd s így a terhek csökkentéséről ez idő szerint szó nem lehet, kilátást nyujt azonban a kibon-takozásra a kitartó munka s szigorú takarékos-ság elvének megvalósítása esetén s egyuttal e két elv alkalmazásának parancsoló szükségére mutat a magán gazdaságok boldogulhatásának tekintetében is.

A költségvetés a jelen év hiányát 22 mil-lióra teszi, tehát (keresle számban beszélve) egy millióval többre a tavalyinál, mely emelkedés teljesen indokolva van a monarchia tavalyi rend-kívüli költségei által. Igaz, hogy e költségek még nem teljesen vannak a költségvetésbe fol-véve, mivel azok egy részének delegációs meg-szavazása hátra van — s így az év végén, most az előirányzatnál okvetlenül nagyobb lett a valóságos deficit; azonban vizsgálódó azon körülmény, hogy az új budget a tavalyi ki-egyezségnél várható pénzügyi eredményeit nem irányozza elő oly mérvben, mint a hogy azt vérmesség s tulbizakodás veszélye nélkül várni

dogva-hebegve — engedje meg, hogy isten kitünő papjának számolyánál adjunk hálát istennek, hogy életünket a szörnyek fekete szörnyeinek szarvaitól megmentette. Mi is papok, Thalia papjai vagyunk, de a mi istenünk detronizáltatván, nem menthetett volna meg minket, ha a mostan uralkodó és élő istennek szolgálja közelében nem lettünk volna és itten biztos asymlot nem találtunk volna.

De uram! — szólék mosolyogva — mi baja önöknek; azt látom, hogy színészek, de egy szót sem értek abból, a mit ön beszél. Sok beszéd sze-génység. Telepedjenek le, ki hova lehet. En ismerem önöket; önök a k—i dal- és népszínmű-szín-társulat kóristái. Nálam cifra szavak nélkül is nyug-helyet és frisitót találnak.

— De engedelmet kérek, — szólott mély bas-sus hangon az a gömb ember, a ki K—t néha a buffo szerepeket is adta. — Méltóztassék ide nézni! És aztán a tréfás felén mutatta az ő nadrágjának (engedelmet kérek), „kimondatahlanjának” 2 arasz-nyi repedését. — Ez nem tréfa!

„E sebhelyek, az ég tanum . . .”

Tán még tovább is szavalt volna dörgedelmes han-gokon, ha hahótázza be nem toppan egy fiatal barátom és el nem beszél röviden Thalia papjai-nak élet-halálharcát. Az átutazó művészek, a míg a szekeres éteget, mint régi ismerőst, meg akartak tisztelni engemet. Egy szük siktör-utcán indultak hozzám. Epen akör jött a bivalcsorda s odaszori-totta őket egy fordulóól a szük utcába. Ennyi szörnyrel szemben egy néhány lépésnyi távolság-ban, mintha Amerika vadonában a vad bivalokkal szemben állottak volna, azt hívék, visszafelé futni késő. Utcu nekül! a zsiráf tenorista fentalálja ma-gát, a másfél öles korlátlan átugrik. Egyéb szeren-csétlenség nem történt vele, csak az, hogy sárgás-fehér csikos nadrágjának egyik szárával a szomszéd

lehet, nevezetesen a vámok emelkedése rendes jövedelmeinknek nagy részét felszabadítja a köz-sös költségek fódözésének kötelesege alól s e rész a mai oldalról növekedő deficitet csökkenti ismét.

Az ellenzéki sajtó azonban — valószínűleg ut aliquid fecisse videatur — egyhangu azon állításában, hogy az ideai deficit jelentékenyen nagyobb lesz az előirányoztnál. S ez állításuk bizonyítására nagy számításokba melyednek s az a furcsa e számításokban, hogy eredményeik rendkívüli módon különböznek egymástól; — egyik 20, másik 30, sőt akad olyan is, mely 60 millióra teszi a várható deficitet s valamény-nyinek az a számítási kiindulási pontja, vagyis a várható nagyobb deficit iránti állításuk valósá-gát azon állításuk valóságából vezetik le, mely szerint a mult évi okkupáció költségeinek mil-liói a költségvetésben nincsenek fölveve. Ámde az a jó a dologban, hogy ez állítás, mint fen-tebb érintők, csak egy részben igaz. Az okku-pációnak a delegációk által megszavazott költ-sége ism szerepel az előirányzatban ezen évre eső 1 millió 800 ezer forint kamatterhével — Igaz, hogy az 1878-iki okkupációs költség-ből még 41 millió és 1879-ről 13 millió van a a delegációk által megszavazatlanul, mely ösz-szegeket a delegációk még csak jövő hóban fognak megszavazni s így azok kamatterhét a költségvetésbe fölvenni nem lehetett s így ezek kamatterhe minden esetre növelni fogja a def-icit előirányzott összegét; ámde e még meg nem szavazott összegnek 54 millió súlyából ránk Magyarországra 16 millió jut s ez összegnek 1.350.000 forint kamatterhe van s ez aránylag csekély összegmel fog csak nőni nagyobbra elő-irányzott deficitünk nagysága.

Az ellenzéki sajtó számításainak sarkalatos hibája az, hogy az összes kiadásokat veszi fel s nem azoknak ez évre eső kamatait. Ez eljárás egyszerűen absurdum. Az okkupáció költségeit nem rendes bevételeinkből, hanem a fájdalom — kölcsönből fedezték, mely kölcsön hosszabb időre szóló törlesztésre vétetik fel. Így tehát

uram trágyája levébe pottyant. S mivel, mint Me-gyerinek, — „csak egy kabátja”, az én tenoristám nak is

„csak egy nadrágja volt”

s minthogy történetesen ez is tarka volt: igen furcsán nézett ki rajta a kávészínű volt.

A jó példa ragadós. Thalia tizenkét hőse, ki jobbra, ki balra, ki a sövény-, ki a deszkakerítésen kapaszkodik s mindenik így ad hálát istennek a szomszéd kertjében:

„Átugrottam a palánkon

Átesém,

Hogy megingott bele májam

És vesém.”

Csak a szegény gömb ember, a bassista-buffo, az lett az áldozat; ő tudnillik az ő súlyos mivoltá-val nem tudott oly könnyen emelkedni „excellior”, fennakadt a sövénykerítés karójában, mélyseges mély hangon énekelvén azt a keserves nótát, melyet az alföldi bikákálk szemben énekel a peles-kei notárius.

A bivalcsorda e rokonhangokra így válaszolt: „ki bömböl a mi torkunkkal?” és megbokrosodva vették körül bivalbocsnak vélt bassista társukat, érzékeny anyai hangokon válaszolván a bassista nyugóesire, jajgatásaira.

De a gondviselés mindig ott van legközel-bb, hol arra legnagyobb szükség van; az említettem fiatal barátom a kétségbeesés pillanatában interve-niált és megszabadította a gömb embert.

En váltig ajánlám a falusi övszert az ijedség ellen: hogy igyanak egy-egy pohár hideg vizet.

— Nem, nem uram!

„Inkább meghalni kész,

Semhogy hideg vizet igyék

A bassista színész”,

szavolta a gömb ember.